

Народът споменуваше въ тоя часъ мъртвия и лежащъ въ четиридневенъ гробъ Лазара, който бѣ чулъ гласа на Спасителя, стана и излѣзе отъ гроба. Засмислюваше се народътъ за мъртвата и четире столѣтия въ гробъ лежаща българска народна църква, която възкръсна отъ гроба и настана деньтъ на новъ животъ. Мъртва бѣ и оживѣ самостоятелността и независимостта на народната ни църква, слѣдъ дълга борба, която красятъ дѣлата на високочтима паметъ на народни труженици. Нека се поклонимъ прѣдъ праха имъ! Българската народна църква взе въ майчинитѣ си грижи разпространението между народа на здравитѣ и спасителни евангелски начала на правдата и на истината, на милосърдието, любовта и челоувѣчността. Слѣдва тя своето велико призване неуморно и по нинѣ. . . благословяещъ народа и молящъ се народнитѣ вѣжделения да се оживотворятъ. Да бжде прославена на вѣки българската народна църква!

Българската народна църква не малко спомогна за пробуждането и укрѣпяването на народното самосъзнание: подъ нейната отеческа закрила крѣпнеше духомъ и растеше умствено българскиятъ народъ — просвѣщението изврѣшваше своето дѣло въ родната нива. . . Църквата и училището дадоха народу мощъ, надежда и вѣра въ бждеще и той, народътъ, подъ омаята на свѣтлината, що го бѣ озарила, бѣ гласно вечъ извикалъ: „Свобода или смъртъ!“

Има ли по-велика радостъ за единъ любящъ синъ своя народъ и земя, отъ гледката да вижда народа си слѣдъ дълговѣчно робство и смъртенъ мракъ, да се свѣстява, да възкръсва, да троши съ подмладѣлитѣ си сили плащаницата и порѣждавѣлитѣ вериги, въ които е билъ свързанъ и погребенъ?